

РЕШЕНИЕ

№ 38257

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10683** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от Л. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 7 срещу Решение № 2153-21-282/12.09.2025г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Л. А. К. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 11.07.2025г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено при нарушение на материалния закон. Излагат се аргументи свързани със спорния по делото въпрос, дали издадената трудова книжка удостоверява придобития трудов стаж от жалбоподателката, в конкретния случай. Оспорват се заключенията на органа в насока не признаване на трудовия, респективно осигурителния стаж на жалбоподателката за периода 09.09.1985г. до 30.06.1993г. излагат се подробни аргументи свързани с редовността на записването в трудовата книжка. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата, по същество моли съда да постанови решение, с което да уважи жалбата, като отмени решението на Директора на ТП на НОИ С.- град по подробни съображения, изложени в жалбата. Претендира разноси по списък.

Ответникът- Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Счита че оспорения акт е законосъобразен, издаден при наличие на съответните правни основания. Приема, че заверката в трудовата книжка не е

извършена при спазване на разпоредбата на чл.6, ал.1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж. Сочи, че три години от спорния стаж е зачетен като такъв за раждане и отглеждане на дете. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх.№2170-21-163 от 03.04.2025г. жалбоподателката е поискал отпускането на лична пенсия. Към заявлението са представени са документи, удостоверяващи трудовия и осигурителния стаж на жалбоподателя, вкл. трудова книжка №461442, като лицето не представя удостоверение УП-3 и УП-2 ,изрично е посочило, че за периода „09.09.1985г. до 30.06.1993г. не може да представи, документ за оформен стаж като с тези документи се отразен стаж“, приложени са два броя удостоверения за раждане.

От Регистъра на осигурените лица длъжностното лице по ПО е зачело на жалбоподателя осигурителен стаж до датата на подаване на заявлението в размер на 27 години, 07 месеца и 09 дни от трета категория труд.

Административният орган при преценка на представените доказателства е посочил, че не зачита трудовия стаж за периода от 09.09.1985г. до 30.06.1993г., тъй като трудовата книжка не е заверена съгласно изискванията. Отчетено е също така, че при извършената проверка на наличните ведомости за заплата и трудовоправни документи на прекратени осигурители без приемник в Осигурителния архив на Националния осигурителен архив, не са открити данни за лицето и не може да се издаде документ за осигурителен стаж.

Предвид на горните констатации с разпореждане № [ЕГН]/55 от 11.07.2025г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отказано отпускане на лична пенсия за, поради установеното, че лицето не отговаря на изискването на чл.68, ал.1-2 от КСО, според която през 2025г. жените придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършване на 62 години и 04 месеца и осигурителен стаж от 36 години и 08 месеца. Посочено е, че на лицето не достига осигурителен стаж в размер на 9 години, 00 месеца и 21 дни към датата на подаване на заявлението, за придобиване право на пенсия по чл.68, ал.1-2 от КСО.

Разяснению, че лицето няма право и на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл.68, ал.3 от КСО, тъй като няма навършени 67 години.

Недоволен от постановеното разпореждане жалбоподателят го е обжалвал по административен ред пред Директора на ТП на НОИ С. –град, който с Решение № 2153-21-282/12.09.2025г., е оставил без уважение като неоснователна жалбата на Л. А. К. срещу Разпореждане № [ЕГН]/55 от 11.07.2025г на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. В решението са възприети доводите на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, като е обсъдено и разпоредбата на чл.6, ал.1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, като е прието, че представената трудова книжка процесният период се явява незаверен по смисъла на нормата на чл.6, ал.1 от НТКТС, тъй като заверката не съдържа всички законови реквизити.

Във връзка с жалба срещу решението на Директора на ТП на НОИ С. –град е образувано настоящото производство. В хода на същото са приобщени освен административната преписка и доказателства-диск съдържащ документален филм, създаден от „Интерфилм“ ЕООД през 1992г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение № № 2153-21-282/12.09.2025г. на директора на ТП на НОИ - С. - град и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/55 от 11.07.2025г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване са издадени от материално и териториално компетентни органи, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По отношение съответствието на оспорения акт с материалния закон, съдът намира следното:

За да откаже отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Л. К., пенсионният орган е приел, че лицето не отговаря на изискването на чл.68, ал.1-2 от КСО, според която през 2025г. жените придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършване на 62 години и 04 месеца и осигурителен стаж от 36 години и 08 месеца. Посочено е, че на лицето не достига осигурителен стаж в размер на 9 години, 00 месеца и 21 дни към датата на подаване на заявлението, за придобиване право на пенсия по чл.68, ал.1-2 от КСО. Приел е за доказан осигурителен стаж на лицето от 27г., 07м. и 09 дни от трета категория труд. Относно стажа в „Интерфилм“ ЕООД е било установено, че трудова книжка №461442 не е заверена съгласно изискванията. Отчетено е също така, че при извършената проверка на наличните ведомости за заплата и трудовоправни документи на прекратени осигурители без приемник в Осигурителния архив на Националния осигурителен архив, не са открити данни за лицето и не може да се издаде документ за осигурителен стаж.

Следва да се посочи, че трудовата книжка е официален удостоверяващ документ относно осигурителния стаж на лицето по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС. Съгласно тази разпоредба, осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Трудовата книжка не е била оспорена по реда на чл. 193 от ГПК от административния орган, поради което има задължителна доказателствена сила. Ако ответника приема, че тя е неистински документ или е с невярно съдържание, следвало е да я оспори по реда на чл. 193 от ГПК в производството пред съда, което не е сторено. Същата е изготвена от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, по установената форма и ред, касаеща периодите от 09.09.1985г. до 30.06.1993г. Решаващият административен орган е посочил, че е отбелязано с цифри и думи продължителността на стажа, положени са подписи на счетоводителя и на ръководителя, но липсва печат на предприятието. Съдът, от своя страна констатира, че печат на предприятието е положен в началото на страницата, където е посочен началото и края на трудовия стаж на лицето. Действително, в долната част на страницата липсва такъв печат. Този формален пропуск, при условие, че същите данни са отбелязани на същата страница, подпечатани са с печат на дружеството и са налице подписи на длъжностните лица, не води до извод, че процесния стаж е незаверен. Предвид на това, съдът приема, че трудовата книжка съставлява годно доказателство за положения от жалбоподателката трудов стаж. Като официален свидетелстващ документ, той притежава материална доказателствена сила, която обвързва съда, и фактите, предмет на удостоверяващото волеизявление са такива, каквито се твърдят в документа. Доказателствената тежест, за да се обори неговата доказателствена сила на основание чл. 193, ал. 3, изр. първо от ГПК пада върху административния орган. В този смисъл е и съдебната практика.

Предвид недоказване по безспорен начин на твърдените обстоятелства, решението на директора на ТП на НОИ - С. - град и потвърденото с него разпореждане се явяват неправилни в частта, с

която е отказано признаване на трудовия и осигурителния стаж на Л. К. в „Интерфилм“ ЕООД. От друга страна обаче, непризнатият трудов стаж е в общ размер на 7 години, 10 месеца и 21 дни, като се твърди от ответника, че от периода са признати 3 години осигурителен стаж за раждане и отглеждане на дете. В тази връзка, дори на лицето следва бъдат признати допълнително 7 години, 10 месеца и 21 дни трудов и осигурителен стаж, то общият стажът на лицето би бил 35 години и 6 месеца при трета категория труд. За да придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, според разпоредбата на чл.68, ал.1-2 от КСО лицето трябва да има при навършване на 62 години и 04 месеца осигурителен стаж от 36 години и 08 месеца. Това води до извод, че дори да се признае спорния стаж в пълен размер, то на лицето не биха му достигнали 1 година и 2 месеца стаж за придобиване на право на пенсия. Ето защо, крайният извод на органите по пенсионно осигуряване се явяват правилни, тъй като липсват основания за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1-2 от КСО по отношение на Л. К.. Не са налице и основание за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл.68, ал.3 от КСО, тъй като жалбоподателката няма навършени 67 години.

По изложените съображения съдът намира, Разпореждане № [ЕГН] от 11.07.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С. – град, потвърдено с Решение № 2153-21-282/12.09.2025г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, за правилни и законосъобразни като краен резултат, постановени от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и навременна претенция от страна на ответникът за юрисконсултско възнаграждение и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 79-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Л. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 7 срещу Решение № 2153-21-282/12.09.2025г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Л. А. К. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 11.07.2025г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Л. А. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 7, да заплати на НОИ-ТП С. град, сумата от 100/ сто/ лева, представляващи разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.